

INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE

SECTIA PENALA

DOMNULE PRESEDINTE

Subscrisa *Asociatia 21 Decembrie 1989 Bucuresti*, cu sediul in Bucuresti str. Batistei nr. 24 A, sector 2, avand CIF 4747301, reprezentata legal de Presedinte Teodor Maries, in temeiul dispozitiilor art. 340 al. 1 din Noul Cod de procedura penala, in termen legal, formulez prezenta

PLANGERE

Impotriva Ordonantei din data de 20.11.2015 data de procurorul sef al Sectiei Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, nelegale, de respingere a plangerii noastre contra Ordonantei de clasare din 14.10.2015.

si va solicitam ca prin hotararea ce o veti pronunta sa dispuneti :

- admiterea plangerii, desfiintarea Ordonantei din data de 14.10.2015. si a Ordonantei de clasare din data de 20.11.2015, date de Sectia Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie in dosar nr. 11/P/2014 si trimiterea cauzei procurorului pentru inceperea urmaririi penale fata de suspecti, potrivit actelor din 2004, in respectul fata de hotararile Curtii EDO pronuntate in mod repetat.

pentru motivele aratate in cele ce urmeaza.

Motivele sunt următoarele:

I.

1. Prin Ordonanța nr. 16/II-2/20.11.2015, procurorul militar șef al Secției Parchetelor Militare din Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a dispus respingerea plângerii formulate de asociația noastră împotriva ordonanței de clasare din 14.10.2015 emisă în dosarul penal nr. 11/P/2014 al S.P.M., motivând în principal (pag. 5-9 din ordonanța atacată) această măsură cu faptul că Asociația "21 Decembrie 1989" „*nu ar avea calitatea procesuală cerută de lege pentru a fi titulara acestei cereri*”, în sensul că nu s-ar fi demonstrat că Asociația ar avea „un interes legitim” pentru a putea formula o astfel de plângere împotriva soluției de clasare dispusă de procuror.

Paradoxal, procurorul militar șef Vasilache a uitat că ne-a comunicat aceasta Ordonanța, indicând termenul în care se poate face plângere împotriva ei.

În susținerea acestei opinii, procurorul militar șef aduce "argumente" extrase atât din doctrina juridică dar și din practica judiciară a C.E.D.O, rastalmăcind sensul și înțelesul neîndoiește al prevederilor din decizia CEDO nr.33810/09, pronunțată chiar în urma plângerii Asociației "21 Decembrie 1989" declarate admisibile de Curtea EDO.

Soluția procurorului militar șef, ca și a procurorilor de caz, care, toți erau și incompatibili să hotărască asupra situației de închidere a unui dosar în care în precedent au mai dictat o închidere sub pretextul prescripției, **este injustă și constituie un abuz pentru care ar trebui să fie pus sub urmărire.** Acest aspect va fi dezvoltat ulterior, fiind o violare a dreptului protegit prin art.6 par.1 din Convenție și prin art.65 Cod Proc. Pen.

Conform argumentelor doctrinare, se susține că pentru justificarea interesului legitim al unei persoane, pe baza căruia aceasta să poată formula o plângere împotriva soluției procurorului, este necesară îndeplinirea următoarelor condiții:

- legea să instituie în favoarea persoanei respective un drept subiectiv propriu
- sau tot legea să îi recunoască în mod expres îndreptățirea de a îndeplini o anumită prerogativă pentru apărarea unui drept subiectiv al altuia.

Procurorul militar șef alege fără vreun temei de fapt, că plângerea pe care „Asociația 21 Decembrie 1989” a formulat-o împotriva Ordonanței de clasare dispusă în Dosarul penal nr. 11/P/2014 al S.P.M., ar fi fost formulată în numele membrilor Asociației (victimele sau urmașii acestora) fără să deținem din partea acestora un mandat sau o împuternicire expresă.

Interpretarea respectivă este total eronată deoarece plângerea pe care noi am formulat-o împotriva ordonanței procurorului, este făcută în numele „Asociației 21 Decembrie 1989” pentru considerentul că prin clasare cauzei penale dispusă prin ordonanța atacată, s-a adus atingere interesului legitim al asociației noastre, acela de a milita pentru aflarea adevărului cu privire la evenimentele din decembrie 1989 și mai ales pentru tragerea la răspundere a persoanelor vinovate de morții și răniții din cadrul evenimentelor respective precum și de cei lipsiti de libertate, de cei torturați și supuși tratamentelor neomenoase.

Opinia publică românească și internațională a fost îngrozită de cele petrecute în **clubul Colectiv** din București în anul 2015, unde cercetarile de până în acest moment indica un accident sinistru, în care atâția oameni au ars de vii.

Opinia publică românească va fi îngrozită și dacă va cunoaște în detaliu ordinul criminal și pe cei care l-au dat, aprobat și executat, acel *modus operandi* din **Timisoara și Bucureștiul anului 1989** când peste 40 de tineri au fost **asasi-nati și arsi cu vadita intentie criminală**, iar cenusa a fost aruncată într-un canal de la marginea Capitalei.

Cu privire la dispozițiile din legea națională:

Art. 336 alin (1) Noul cod de Procedura Penală prevede: “Orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime.”

Vechiul Cod de Procedura Penală, aplicabil până în 2014, folosea sintagma de “persoana interesată”.

Singura condiție impusă astfel de lege pentru a putea formula o plângere este lezarea unui interes legitim propriu al persoanei fizice sau juridice.

Apreciem că nu trebuie confundat, așa cum a făcut procurorul militar șef, interesul legitim al asociației noastre (de aflare a adevărului și de tragere la răspundere a persoanelor vinovate) cu dreptul sau drepturile procesuale *intuitu personae* ale părților vătămate sau civile.

Caracterul legitim al interesului nostru rezultă în primul rând din faptul că el a fost înscris în Statutul Asociației, validat de o instanță judecătorească la acordarea personalității juridice prin Sentința civilă din 08 februarie 1990 a Judecătorei Sectorului 1 București, cu modificările ulterioare admise de instanțe - hotărâri irevocabile pe care toate autoritățile Statului și oricare persoană, au obligația generală să le respecte.

Aflarea adevărului și tragerea la răspundere a vinovaților pentru evenimentele din perioada infraccională decembrie 1989 - iunie 1990, stabilirea vinovăției, tragerea la răspundere penală și civilă a celor vinovați este interesul nostru legitim

lezat prin clasarea cauzei, fiind de fapt scopul principal al înființării asociației așa cum se menționează în Statutul acesteia.

Dacă acest „scop” sau „interes” nu avea un caracter legitim, judecătorii care au pronunțat sentințele civile anterior menționate, nu ar fi permis ca acesta să mai fie menționat în Statutul asociației noastre.

Conform Constituției României, o hotărâre judecătorească irevocabilă are aceeași putere ca și legea. Statutul Asociației, adoptat prin hotărârea definitivă a instanței prin care am dobândit și personalitate juridică, dobândește astfel un caracter legal iar drepturile și interesele promovate de acest statut devin și ele legitime.

Textul art. 336 alin. (1) N.C.p.p. trebuie interpretat, față de cele expuse mai sus, conform celor statuate și de Curtea Constituțională a României prin Decizia 486/1997 (publicată în M.O. nr. 105/06.03.1999) respectiv: „este constituțională numai în măsura în care nu oprește persoana nemulțumită de soluționarea plângerii împotriva măsurilor sau actelor efectuate de procuror (...) să se adreseze justiției în temeiul art. 21 din Constituție ce urmează să se aplice în mod direct.”

În mod impardonabil, procurorul militar- sef Vasilache Ion, confunda **calitatea de persoana interesată** în efectuarea de demersuri, plângeri, sesizări, acțiuni în Justiție, cu **calitatea de victimă** în sensul Convenției, (calitate de victimă pe care Asociația nu și-a arogat-o în raport cu evenimentele din Decembrie 1989 din moment ce ea, formal, s-a fondat în ianuarie 1990 - fiind victima directă însă, la mineriada din iunie 1990);

Orice om lucid însă, nu ar putea nega calitatea de persoana interesată a Asociației “21 decembrie 1989” în demersurile contra tergiversării cauzelor și pentru aflarea adevărului despre evenimentele revoluționare din anul de grație 1989.

Nerecunoașterea dreptului asociației noastre de a face plângere împotriva soluției în prezenta cauză denota o mentalitate totalitară și reprezintă o încălcare a prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, adoptată la Roma, la data de 04.11.1950, convenție la care România este parte, în urma ratificării prin Legea nr. 30/1994.

La art. 13 din Convenție se consacră și dreptul persoanelor fizice și juridice la un recurs efectiv, în sensul că persoanele din statele semnatare au dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale. Prevederile art. 13 din Convenție se coroborează cu cele ale art. 6 din același act normativ de drept internațional care consacră dreptul la un proces echitabil, așa cum am mai aratat.

În speța de față nu se poate desfășura un proces echitabil fără ca persoanele ce au un interes în cauză să se poată adresa unui judecător. Iar Asociația “21 Decembrie 1989” este o asemenea persoană, interesată în sensul art.336 NCPP.

Astfel, acest set de „argumente” invocate de procurorul militar șef în respingerea plângerii noastre selectate din practica C.E.D.O. este gresit preluat și utilizat. În mod ridicol, grotesc, generalul Ion Vasilache procuror militar invocă tocmai conținutul și motivarea Hotărârii C.E.D.O. din 24.05.2011, pronunțate în cauza „Asociația 21 Decembrie 1989” ș.a. împotriva României !

S-a vazut cum procurorul militar șef invocă eronat considerente din hotărârea menționată conform cărora asociația noastră nu se poate substitui victimelor efective ale evenimentelor din Decembrie 1989.

Dar afirmația mai sus prezentată, ne-o însușim și noi ca asociație și suntem de acord cu ea.

Vrem însă să subliniem că „Asociația 21 Decembrie 1989” a formulat plângeri în cele două cauze penale (în nume propriu), privind evenimentele din decembrie 1989 și din iunie 1990, plângeri adresate inclusiv C.E.D.O., unde s-au format cauzele „Asociația 21 Decembrie 1989”, Maries (I) și Vlase vs. Romania (Revoluție) „Asociația 21 Decembrie 1989, Maries (II), Mocanu și Stoica vs. Romania” ș.a. (plângere Mineriada, admisă de Marea Cameră la data de 17.09.2014).

În niciuna din cele două hotărâri C.E.D.O. nu a considerat că plângerile formulate de noi în nume propriu (ca subiect distinct de drept) trebuie respinse pentru că nu am avea calitate procesuală. Subliniem, Curtea a declarat admisibile plangerile Asociației.

Astfel de plângeri (referitoare la perioada infracțională decembrie 1989 - iunie 1990) am formulat, tot în nume propriu și la organele judiciare românești în speță la Secția Parchetelor Militare - aspecte care sunt de notorietate în Romania și nu numai.

În dosarul Parchetului privind evenimentele din iunie 1990 aceste plângeri au fost luate în considerare, (nici nu s-ar fi putut altfel) ele servind astfel la aflarea adevărului (interes legitim al asociației noastre dar și al societății românești în ansamblu).

În dosarul nr. 11/P/2014 privind evenimentele din „Decembrie 1989” se refuză luarea în considerare a plângerilor noastre pentru un motiv simplu și anume acela că prin respingerea plângerilor noastre și clasarea cauzei se încearcă de fapt ascunderea adevărului.

În mod inacceptabil, pare ca scopul acestui Parchet, cel puțin din 2009 încoace, este să închidă dosarul, să-i favorizeze pe cei implicați în acțiunile criminale, având o agendă secretă pe care Consiliul Superior al Magistraturii și o altă Direcție a Ministerului Public, într-un stat de drept, urmează să o sancționeze.

II.

1. Prin hotărârea din 24 mai 2011 pronunțată în cauza Asociația 21 Decembrie 1989, Maries s.a. c/ România, Curtea EDO a constatat încălcarea art. 2 și 8 din Convenția EDO reținând că autoritățile naționale nu au efectuat o anchetă efectivă care să stabilească persoanele vinovate de moartea manifestanților pasnici din decembrie 1989 și că d. lui Teodor Maries prin ascultarea telefoanelor și prin supravegherea nelegală i-a fost adus atingere dreptului la viața privată. Mai mult decât atât Curtea, a recomandat în cazul d. lui Teodor Maries ca se impune schimbarea legii siguranței naționale.

În paragraful 144 din Decizia CEDO menționată, se arată următoarele :
"Curtea a subliniat deja mai sus importanța dreptului victimelor și a celor în drept de a cunoaște adevărul cu privire la circumstanțele evenimentelor ce implică încălcarea masivă a drepturilor fundamentale cum este dreptul la viață, ce implică dreptul la o anchetă judiciară efectivă și eventualul drept la reparație.

Din acest motiv, în cazul utilizării masive a forței letale împotriva populației civile în timpul manifestațiilor antiguvernamentale precedând tranziția de la un regim comunist la un regim democrat, cum este cazul de față, Curtea nu poate accepta ca o anchetă să fie efectivă în cazul în care se termină prin efectul prescripției răspunderii penale, în vreme ce înseși autoritățile au rămas inactive. De altfel, astfel cum Curtea a arătat deja, amnistia este în general incompatibilă cu obligația statelor de a ancheta actele de tortură [Ould Dah împotriva Franței (dec.), nr. 13113/03, din 17 martie 2009] și de a lupta împotriva nepedepsirii crimelor internaționale. La fel și în ceea ce privește grațierea (Abdulsamet Yaman împotriva Turciei, nr. 32446/96, pct. 55, 2 noiembrie 2004). "

2. Potrivit art. 2 din Convenție, dreptul la viața al oricărei persoane este protejat prin lege. Moartea nu poate fi cauzată cuiva în mod intenționat, decît în executarea unei sentințe capitale pronunțate de un tribunal în cazul în care infracțiunea este sancționată cu această pedeapsă prin lege. Chiar și Constituția RSR și Codului Penal Român din 1969 ocroteau formal dreptul la viața. Lipsa unor cercetări efective a Procuraturii ori a Ministerului Public și lipsa unei soluții juste, cel puțin după intrarea în vigoare a Convenției, sunt impardonabile, autoritățile având obligația de a stabili vinovăția, de a pedepsi vinovații și de a dezdauna partile vătămate.

3. Procurorii de caz, nu au identificat și nu au întocmit dosare tuturor victimelor din tragicele evenimente din decembrie 1989, care au fost supuse unor tratamente neomenoase așa cum sunt definite în jurisprudența CEDO și în tratatele

si pactele ratificate de Romania. Lipsa cercetarilor temeinice, profesioniste, rezulta si din faptul ca numarul victimelor se ridica la peste 8.500 fata de numai aproximativ 4.000 victime de care se face vorba in Ordonanta de clasare.

Or, inexistenta unor cercetari pentru fiecare victima in parte, denota dispret fata de memoria victimelor, fata de demnitatea umana si incalcarea de catre procurorii militari a obligatiei de a respecta drepturile omului, ceea ce este o conduita neconstitutionala pasibila de tragerea la raspundere pentru abuz in serviciu si favorizarea infractorului.

Rezulta ca pentru 4.500 de victime procurorii de caz au refuzat sa faca cercetarile la care ii obliga legea, dar si decizia CEDO din 24 mai 2011, acest fapt fiind de competenta exclusiva a procurorului.

4. In concret, evenimentele din Decembrie 1989, faptele criminale petrecute atunci au afectat: peste 1.500 victime cazute sub puterea adversarului politic, in sensul ca acestea nu sunt victime ale infractiunilor de drept comun, ci sunt persoane care au suportat coercitia brutala a adversarului politic si de aceea locul acestor victime se regaseste in cadrul infractiunilor contra umanitatii ; peste 400 de copii au fost victime directe ale represiunii ; peste 900 de femei au cazut victime ale represiunii (decedate, ranite sau retinute) ; au fost distruse gradinite, spitale, biblioteci universitare, muzee, colectii de arta (de ex. numai la Biblioteca Centrala Universitara in care s-a tras cu tunurile, au ars 500.000 de volume de carti cu valoare de patrimoniu).

Si aceste fapte de distrugere se incadreaza in categoria crimelor impotriva pacii si omenirii prevazut de art. 359 - 360 VCP. infractiunile care se regasesc si in continutul infractiunilor contra umanitatii si infractiunilor de razboi cuprinse in NCP.

5. Cu privire la categoria infractiunilor contra pacii si omenirii, mai ales ca s-a dispus, in urma cu mai multi ani, inceperea urmaririi penale de catre procurorul de caz in dosarul nr. 97/P/ 1990, consideram ca NU este permisa o alta incadrare juridica a faptelor comise de catre aparatul represiv criminal comunist avand in vedere numarul mare de victime - peste 8.500 si modul in care noua conducere a FSN a actionat asupra demonstrantilor dupa alungarea dictatorului pentru acapararea puterii.

Prin actiunea penala, care este o actiune publica - ea apartine Statului si institutiilor sale judiciare in randul carora se detaseaza Ministerul Public - trebuia stabilit unde, cand, din ordinul cui, cine si in cine a putut trage in Decembrie 1989

un numar de 12.632.670 cartuse, cine a folosit si impotriva cui armament greu, 666 lovituri de AG-7, 58 lovituri AG-9, 3008 proiectile antiaeriene, 221 lovituri de tun de 100 mm de pe tanc, 1162 grenade de mana, 30 de bombe de 82 mm, 2 proiectile antitanc de 85 mm si 11 grenade antitanc - asa cum rezulta din "Sinteza operativa nr.3 inaintata la Directia de Operatii din Marele Stat Major .

Procurorii de caz ignora prezenta si desfasurarea acestui arsenal al mortii in acele zile.

6. Asupra demonstrantilor s-a actionat in mod generalizat si sistematic, aspect care rezulta din actele aflate la dosarul cauzei.

Potrivit jurisprudentei TIPFI si TIPR un atac raspandit are loc atunci cand este indreptat impotriva unei multitudini de victime ca parte a unui comportament agresiv, implicand o comitere multipla de acte, in aplicarea sau in sprijinirea politicii unui stat sau unei organizatii, iar pe de alta parte un atac sistematic este orchestrat, organizat sau coordonat de un grup de oameni in asa fel incat sa fie desfasurat sistematic.

Pentru ambele tipuri de atacuri, faptele ce reprezinta crime impotriva umanitatii trebuie sa aiba loc in aplicarea sau in sprijinirea politicii unui stat sau a unei organizatii.

Elementele crimelor inteleg prin sintagma "politica de a comite un asemenea atac" ca statul sau o anumita organizatie, in mod activ, sa promoveze sau sa incurajeze un atac impotriva unei populatii civile. O asemenea politica poate fi implementata si prin decizia constienta de a nu actiona intr-o anumita situatie, care este indreptata spre incurajarea unui asemenea atac.

Romania a aderat la Conventia pentru prevenirea si reprimarea crimei de genocid la 2 noiembrie 1950, prin Decretul nr. 236/1950, iar prin decretul 212/1960 au fost introdu-se in Codul penal la art. 231 ind. 2 si 231 ind 4 infractiunile de genocid, respectiv de tratamente neomenoase.

Adunarea Generala a Natiunilor Unite la data de 26 noiembrie 1968 a adoptat Conventia privind neaplicarea limitarilor statutare in cazul crimelor de razboi si crimelor impotriva umanitatii care prin art. I a instituit imprescriptibilitatea crimelor de genocid si a crimelor impotriva umanitatii asa cum au fost definite de Statutul Tribunalului Militar International de la Nurnberg din 8 august 1945.

Aceasta conventie a fost ratificata de Romania prin Decretul nr. 547/29 iulie 1969 astfel incat de la data ratificarii Romania a recunoscut oficial imprescriptibilitatea crimelor contra umanitatii si faptul ca aceste crime raman imprescriptibile indiferent daca la data savarsirii lor erau sau nu prevazute de legea nationala.

7. Tratamentele inumane sau degradante, asa cum sunt definite in documentele internationale, sunt acte care produc durere fizică sau mentală, suferință, umilire, teama sau umilire, dar care nu se ridică la nivelul de tortură.

Majoritatea definițiilor din diversele instrumente internaționale — inclusiv Conventia pentru prevenirea Torturii - CAT, se referă la provocarea intenționată de suferințe sau dureri "puternice" când este vorba de tortură. Asa cum s-a mai aratat, este dificil de stabilit ce înseamnă adjectivul "puternice" pentru că există diferențe de grad de rezistență nu numai între categorii de persoane (minorii sau femeile gravide sunt mai puțin rezistenți/rezistente) dar chiar între persoane, în funcție de structura lor fizică și psihică. Linia de demarcatie între tortură și tratament inuman s-ar putea spune ca are o geometrie variabila, e imprecis trasată.

Intr-o decizie pronuntata in precedent in cauza Cobzaru c. Romania, Curtea EDO reiterează faptul că Articolul 3 din Conventie consacra una dintre valorile fundamentale ale societății democratice. Chiar în cele mai dificile circumstanțe, cum ar fi lupta contra terorismului sau criminalității, Convenția interzice în termeni categorici tortura sau tratamentele și pedepsele inumane sau degradante.

Decizia Cobzaru c. Romania:

Aprecierea acestui minim depinde de toate circumstanțele cauzei, cum ar fi durata tratamentului, efectele sale fizice sau mintale și, în unele cazuri, sexul, vârsta și starea de sănătate a victimei (vezi Irlanda c. Marii Britanii, hotărâre din 18 ianuarie 1978, Kudła c. Poloniei [Marea Camera], nr. 30210/96, Peers c. Greciei, nr. 28524/95.). Curtea a considerat tratamentul a fi "inuman" fiindcă, inter alia, a fost premeditat, a fost aplicat ore în șir și a cauzat fie răni corporale reale sau suferințe fizice sau mintale intense. A considerat tratamentul a fi "degradant" fiindcă era de natură a trezi victimei sentimente de teamă, spaimă și inferioritate care o puteau umili și înjosi (vezi Kudła c. Polonia).

Apreciind dacă o anumită formă de tratament este "degradantă" în sensul articolului 3, Curtea va ține seamă de dacă scopul acestuia este de a umili și înjosi persoana respectivă și dacă, în măsura în care se referă la consecințe, a afectat în mod advers personalitatea lui sau a ei într-un mod incompatibil cu articolul 3 (vezi *Raninen c. Finlandei*, hotărâre din 16 decembrie 1997).

Spre deosebire de restul prevederilor din Convenție și din Protocoalele nr. 1 și 4, Articolul 3 nu prevede excepții și nici o derogare de la acesta nu este admisibilă conform articolului 15 din Convenție chiar și în eventualitatea unei urgențe publice care amenință existența națiunii (a se vedea *Decizia Assenov și alții c. Bulgariei*, din 28 octombrie 1998).

În condițiile în care tratamentele inumane, tortura erau interzise inclusiv prin angajamente internaționale anterioare, ale Statului Roman, încălcarea acestor obligații constituie o culpa gravă a Statului. Subliniem că România a aderat încă din 1966 la Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice în anul 1974, ratificat prin Decretul nr. 212 din 31 octombrie 1974, publicat în Buletinul Oficial nr. 146 din 20 noiembrie 1974.

Totodată, tratamentele inumane sunt pedepsite de Codul Penal Roman, din 1969, atât în timp de pace cât și pe timp de război - prin incriminarea faptelor în conținutul infracțiunii de Tratamente neomenești, la art.358 Cod Penal.

Desigur, maltratarea trebuie să atingă un nivel minim de gravitate dacă este să se încadreze în Articolul 3. Or, ceea ce s-a întâmplat la Timișoara și București unde oamenii au fost torturați, asasinați cu cruzime și arși se încadrează la fapte de tratamente inumane, tortura, crima odioasă fără precedent referințe în istoria recentă a României și a Europei.

Art. 20 din Constituția României adoptată în 1991, stabilește, în materia drepturilor omului, primatul reglementării internaționale în fața oricărei norme interne.

Ulterior aderării și ratificării în 1994 a Convenției EDO, autoritățile nu procedat la o anchetă efectivă, fiind încălcat art.3 din Convenție în latura sa procedurală.

Curtea poate constata că agresiunile, tratamentul violent, inuman, umilitor împotriva manifestanților și sechelele post-traumatice, pe fondul unei sensibilități a sănătății psihice, chiar dacă puterile fizice nu i-au parasit pe toți, sunt dovedite de

documentele medicale si examinările la care a fost supus de-a lungul timpului si sunt de natura sa provoace intimidare, panica, suferinta morale si fizice, sa-i determine sa-si modifice sau atenueze orice preocupari, in principal de reactie civic-democratica, oricaror persoane cazute sub puterea acestor forte militare si paramilitare care au actionat in strada, cu atat mai mult cu cat Romania era un mediu cu puternice reflexe etatist-totalitare, antidemocratice si anticapitaliste.

Procedand astfel, Curtea si-ar reitiera jurisprudenta confirmand standardul de probă "dincolo de îndoieli raționale" în aprecierea sa asupra probelor prezentante de un reclamant in situatia reclamantului Stoica din cauza CEDO privind Mineriada, aflat sub puterea unor forte militare si paramilitare dirijate nemijlocit, la vedere, sau in secret, de agenti ai Statului (a se vedea si decizia CEDO Avșar c. Turciei, dosar nr. 25657/94). O astfel de probă poate decurge din coexistența unor deducții suficient de puternice, clare și concordante sau din presupuneri de facto similare necontestate.

Chiar cand Guvernul alega ca onorata Curte EDO nu si-ar putea aroga competente de prima instanta, s-a considerat ca atunci cand se fac reclamatii si se invoca fapte incadrabile in Articolul 3 din Convenție, consideram ca, de fiecare data, Curtea, trebuie să aplice o examinare deosebit de profundă ca si in precedent (a se vedea, mutatis mutandis, si decizia in cauza Ribitsch c. Austriei) chiar dacă unele proceduri și cercetări pe plan intern ar fi avut deja loc. Aceeasi obligatie îi revine si Ministerului Public din Romania.

Curtea EDO a putut constata ca nici Guvernul nu a putut sustine ca traumele si suferintele manifestantilor de la Timisoara, Bucuresti sau Cluj, Targu-Mures, Craiova, Constanta, Pitesti si celelalte nu au fost cauzate altfel decât prin tratamentul aplicat acestora pe când se aflau sub controlul fortelor armate. Astfel, se poate conchide ca acest răni au fost rezultatul tratament inuman și degradant descris de reclamanti ca si de numerosi alti martori sau victime ale represiunii din diverse locuri. Ca urmare, sustinem ca a avut loc o încălcare a Articolul 3 din Convenție iar cercetarile trebuie facute din aceasta perspectiva.

Mai mult, apreciem ca fata de alegatiunile agentilor Statului cu privire la pretinsa pasivitate a victimelor/partilor vatamate sau a Asociatiei 21 Decembrie 1989, Curtea a mai conchis și că autoritățile Statului nu au efectuat nici dupa 1994 (si nici din 2011 pana in prezent) o anchetă adecvată asupra relatarilor persoanelor vatamate cu privire la maltratarea lor astfel ca si din aceasta perspectiva a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție. Or, in acest caz, nu putem vorbi de

pasivitate. Este de notorietate ca Asociația 21 Decembrie 1989 a fost în mod repetat și sistematic la sediul Parchetelor, exista largi relatări de presă, martori și chiar recunoașteri ale unor procurori fiind vorba de o persoană diligentă care a avut mult de suferit în războiul sau cu "sistemul".

Despre infracțiunea de <rele tratamente> din Codul Penal al României (VCP)

Infracțiunea de rele tratamente - face parte din grupul infracțiunilor care împiedică îndeplinirea justiției, așezate în capitolul II, titlul VI, art. 267, Codul penal român, partea specială și constă în supunerea la rele tratamente a unei persoane aflate în stare de reținere, detenție etc. situație în care se mai păstrează o aparență legală.

Or, prin nerespectarea legislației Republicii Socialiste România numeroase persoane au fost lipsite ilegal de libertate și ținute ostatic de formațiuni militare și paramilitare care colaborau cu forțele de reprimare ale statului și cu Armata, în pofida regulamentelor Armatei și a suficienței forțelor Ministerului de Interne și grupărilor paramilitare sau de civili înarmați controlau situația în întregime, nu și-au permis să nu fie nici mediator/tampon ci au creat și susținut și amplificat reprimarea.

Tratamentele inumane sau degradante

Așa cum sunt definite în documentele internaționale Tratamentele inumane sau degradante sunt acte care produc durere fizică sau mentală, suferință, umilire, teama sau umilire, dar care nu se ridică la nivelul de tortură.

În România incriminarea faptelor de tortură ca infracțiune distinctă, la art.267 ind. I Cod Penal, s-a făcut ulterior petrecerii evenimentelor din perioada infracțională Decembrie 1989 - Iunie 1990, România aderând la Convenția împotriva torturii și a altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, pe care a ratificat-o prin Legea nr. 19/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 112 din 10 octombrie 1990.

Dar toate aceste fapte incriminate de Codul Penal Român, la art. 267, 267 ind.1, 357, 358, presupun tratamente inumane sau degradante.

Majoritatea definițiilor din diversele instrumente internaționale - inclusiv Convenția pentru prevenirea Torturii - CAT, se referă la provocarea intenționată de suferințe sau dureri "puternice" când este vorba de tortură. Așa cum s-a mai aratat,

este dificil de stabilit ce înseamnă adjectivul "puternice" pentru că există diferențe de grad de rezistență nu numai între categorii de persoane (minorii sau femeile gravide sunt mai puțin rezistenți/rezistente) dar chiar între persoane, în funcție de structura lor fizică și psihică.

Linia de demarcație între tortură și tratament inuman s-ar putea spune că are o geometrie variabilă, e imprecis trasată.

Totusi, aceasta linie de demarcație se poate determina: evocam în context decizia clarificatoare din 1969 când Comisia europeană pentru drepturile omului a analizat o plângere împotriva Greciei pentru tortură și rele tratamente, stabilind prin decizia de admisibilitate că tortura presupune și tratament inuman și degradant, iar tratamentul inuman este și degradant.

"Noțiunea de tratament inuman acoperă cel puțin acel tratament prin care se provoacă, în mod deliberat, puternice suferințe fizice sau mentale care, în situația respectivă, este nejustificat..... Cuvântul "tortură" este adesea folosit pentru a descrie tratamentul inuman care are un scop, cum ar fi obținerea de informații sau mărturisiri sau pentru a pedepsi, și, în general, este o agravantă a tratamentului inuman."

Astfel, Codul penal roman se adaptează, prin art.267, 267 ind.1, prevederilor instrumentelor internationale.

Un alt element este intenția (caracterul deliberat) de a cauza suferințe ce se încadrează la tortură sau tratament inuman. În practica, toate autoritățile din toate statele neagă existența intenției.

Este însă de notorietate că în precedent, Curtea EDO a dat mai multe hotărâri prin care a inversat sarcina probei. Este arhicunoscută aprecierea și exemplul dacă un reclamant la CEDO a intrat "întreg" într-o secție de poliție și a ieșit cu traume, trebuie ca guvernul reclamat să dea explicații plauzibile cu privire la incident. În absența explicațiilor, Curtea EDO a considerat în precedent că statul reclamat este vinovat de tortură sau tratament inuman (vezi de pildă cazul "Cobzaru c. România" din 2007).

Un alt aspect reglementat de CEDO se referă la obligația autorităților din orice stat membru de a face investigații în cazurile în care există indicii suficient de

clare cu privire la tortură, tratamente inumane sau degradante, chiar dacă victimele nu depun plângeri. (hotărârea CEDO în cazul "Bati și alții v. Turcia" din 2004).

Pe langa constatarile din alte cauze privitoare la Romania, sau petrecute în statele din fostul lagar socialist sau fosta URSS, Curtea EDO ține cont și de rapoartele CPT atunci când analizează plângeri cu privire la încălcări ale drepturilor omului în acest domeniu, în care s-au semnalat multiple încălcări, încât susținerile persoanelor vătămate să apară ca verosimile, mai ales când se sprijină și pe unele dintre documentele prezentate.

Despre Infractionea de <<tratamente neomenoase>> din Codul Penal al Romaniei

Infractionea de <<tratamente neomenoase>> prevazuta de art. 358, Codul Penal aflat în vigoare în Romania din 1969 până în prezent, face parte din grupul de infractiuni contra pacii și oamenirii, plasate în TITLUL XI, în partea speciala a Codului, și consta în supunerea la tratamente neomenoase a ranitilor ori bolnavilor, a membrilor personalului civil sanitar sau al Crucii Rosii ori a organizatiilor asimilate acesteia, a naufragiatilor, a prizonierilor de razboi și, în general, a oricarei alte persoane cazute sub puterea adversarului, ori supunerea acestora la experiente medicale sau stiintifice, care nu sunt justificate de un tratament medical în interesul lor.

De asemenea, constituie infractionea de tratamente neomenoase savarsirea, fata de persoanele aratate mai sus, a vreuneia dintre urmatoarele fapte: constrangerea de a servi în fortele armate ale adversarului, luarea de ostateci, deportarea, dislocarea sau lipsirea de libertate fara temei legal, condamnarea sau executia, fara o judecata prealabila, efectuata de catre un tribunal constituit în mod legal și care să fi judecat cu respectarea garantiilor judiciare fundamentale prevazute de lege.

Constituie forme agravate ale infractiunii torturarea, mutilarea sau exterminarea persoanelor arătate mai sus, precum și faptele săvârșite în timp de razboi.

Prin urmare, Codul Penal a incriminat și asemenea fapte petrecute în afara starii de razboi, deci, și în timp de pace.

În general se accepta ca în continutul notiunii de Tratamente inumane sau degradante intra acte care produc durere fizică sau mentală, suferință, umilire,

teama sau umilire, dar care nu se ridică la nivelul de tortură. Când aceste acte continua cu o durată și o intensitate mai mari, se ajunge la tortura.

Potrivit Codului Penal Roman, atunci când apare o cuplare a acestor tratamente inumane sau degradante cu o lipsire de libertate, cu o detenție ilegală, în situația unor veritabile grupuri de crimă organizată, de formațiuni teroriste, de grupuri înarmate și care fac uz de arme letale, încadrarea corectă a faptei este la Tratamentul neomenoase, adică la art. 358 Cod Penal.

Mai este necesară o precizare: orice încălcare a drepturilor persoanelor private de libertate, poate fi catalogată drept tortură sau tratament inuman sau degradant, dacă este practică cu intenția de a provoca suferințe fizice sau psihice în plus față de cele inerente situației legale a acestor persoane - și aici apare exemplul clasic al folosirii lanțurilor ca mijloc de imobilizare; încătușarea arestaților/ deținuților/ostaticilor, pe durata transferului în spitale din afara locului captivității și pe durata spitalizării; privarea de tratamente și medicație adecvate bolilor.

Ceea ce s-a reclamat la Timisoara sau Bucuresti, la Otopeni sau în fața Ministerului Apăsării Naționale ori a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră - un complex de fapte comise sau omise cum ar fi tortura, violențe fizice și psihice majore și neacordarea de ajutor medical, asasinarea prin împușcare de la mică distanță, în spital sau în alt spațiu, sau în stradă și arderea corpurilor victimelor, constituie infracțiunea de tratamente neomenoase și reprezintă o violare a art.2 și 3 în latura lor procedurală, constată și de Curtea EDO.

În mod similar, distrugerea fără necesitate militară a unor bunuri sau construcții cu valoare artistică și istorică cum ar fi Biblioteca Centrală Universitară, a manuscriselor din arhiva acesteia și colecțiilor acesteia, a Palatului Regal în care se afla Muzeul Național de Artă cu colecțiile de artă, pinacoteca-patrimoniu național - constituie infracțiuni încadrabile la art.360 Cod Penal din 1969.

8. Angajamentul Statului Roman față de Curtea EDO - decurge dintr-un Tratat internațional, (Convenția EDO), pe care și Ministerul Public este obligat să îl respecte.

Mai mult decât cele arătate supra, după interogarea făcută de Biroul de Executări a deciziilor CEDO de pe lângă Consiliul European, ca urmare a necesității de a pune în aplicare Decizia CEDO din 24 mai 2011, în dosarul revoluției, Statul

Roman [prin Ministerul Public si Agentul Guvernamental] au stabilit in aprilie „Calendarul estimativ pentru soluționarea dosarului și măsurilor concrete ce vizează a fi luate în perioada imediat următoare:

Realizarea unei hărți relaționare cu privire la dispunerea unităților militare pe teren și deplasările lor în misiuni. Termen : aprilie – mai 2013

Stabilirea dacă persoanele care exercitau autoritatea asupra unităților militare respective au respectat regulamentele militare și în caz contrar să se stabilească tipul de infracțiune comisă. Termen: iunie – iulie 2013

Identificarea persoanelor care pot oferi date și informații concrete sau documente utile pentru a proba/ dovedi activitatea persoanelor care exercitau autoritate asupra unităților militare respective și stabilirea gradului de implicare a decidenților politici. Termen: august – septembrie 2013”

Intr-o declaratie de presa, agentul guvernamental al Romaniei, dna Catrinel Brumar ca "dacă stabilești un calendar și nu îl respecți trebuie să furnizezi niște explicații" recunostea ca acest calendar a fost conceput de către Parchetul General. De asemenea, agentul CEDO preciza că adresa din 8 aprilie are valoare unei "diligente sporite", având în vedere că această cauză era trecută în categoria celor sub supraveghere specială:

"Acest angajament are valoare de diligență sporită. În sensul că dacă tu faci o evaluare și stabilești un calendar și nu îl respecți trebuie să furnizezi niște explicații. Trebuie să ținem seama că avem de a face cu anchetă penală în care nu poți spune în mod clar azi fac asta și asta. Însă dacă furnizezi explicații pertinente nu există o problemă din punctul de vedere al procedurii de executare a decizie" (Gandul)

Astfel, din necesitatea de a respecta angajamentele internationale ale Romaniei, până în septembrie 2013, Parchetul General ar fi trebuit să stabilească liderii politici din '89 implicați în represiune și să cuantifice această implicare. In varii randuri, s-a putut constata ca si in dosarul mineriadei sunt implicate, desigur, cu unele exceptii aceleasi persoane!

Raspunzand presei in anul 2013 (a se vedea presa din epoca, ziarul Gandul, spre exemplu) Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatiei si Justitie a explicat că, în dosarul Revoluției se efectuează cercetări. Potrivit Parchetului, acest dosar "

este în curs de soluționare la Secția de Urmărire Penală și Criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție". Parchetul admite însă indirect însă că termenele date de România la CEDO nu au fost respectate. În răspunsul trimis de Parchetul General se menționează că urmează "a se stabili inclusiv „gradul de implicare al decidenților politici” or în angajamentul din aprilie semnat de agentul CEDO al României acest pas trebuia finalizat deja în septembrie 2013.

Cu toate acestea, nici până în anul 2015, reluarea instrumentării efective a dosarului prin efectuarea de cercetări în mod semnificativ NU s-a fost confirmat din nicio sursă independentă, nici de partile vătămate sau de reprezentanții acestora.

Asociația 21 Decembrie 1989, confirmă că "Din 2008 nici unul dintre membrii asociației [...] nu a fost chemat la Parchet pentru vreo declarație".

Prin urmare, decizia CEDO din 24 iunie 2011 este departe de a fi respectată în ceea ce privește cercetarea faptelor de represiune care constituie tratamente neomenoase, fapte imprescriptibile sub aspect extinctiv, astfel ca dosarul nu putea fi clasat, clasarea fiind o gravă eroare judiciară și o modalitate de favorizare a infractorului.

9. Prescripția răspunderii penale este o cauză de înlăturare a răspunderii penale ca urmare a neexercitării în timp util de către stat, prin organele sale judiciare, a dreptului de a aplica infractorului o pedeapsă, având ca efect stingerea acestui drept și a obligației corelative a infractorului de a suporta aplicarea unei sancțiuni penale.

Potrivit art. 122 al.1 lit. a) din VCP termenul de prescripție pentru o infracțiune care prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani, era de 15 ani.

Cursul termenului prescripției prevăzute de art. 122 din VCP se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act care, potrivit legii, trebuie comunicat învinutului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal.

Termenul de prescripție specială prevăzut de art. 124 VCP operează independent de întreruperile care ar interveni și durata lui este mai mare cu încă jumătate din termenele prevăzute de art. 122 din VCP în cazul unei infracțiuni.

Astfel, în cazul infracțiunii de omor pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani, prescrierea răspunderii penale operează în termen de 22 de ani și jumătate, indiferent câte întreruperi ale prescripției ar fi avut loc.

În raport de aceste prevederi, susținem că rezoluția de începere a urmăririi penale din data de 07.12.2004 a întrerupt cursul prescripției răspunderii penale, acest act fiind din categoria celor care trebuie să fie comunicate învinutului/înculpatului, data de la care a început să curgă prescripția specială prevăzută de art. 124 VCP.

Sustinerea procurorilor de caz, în sensul că, rezoluția din data de 7 decembrie 2004 a fost infirmată, fiind dispusă cu încălcarea condițiilor de formă și fond prevăzute de lege și în consecință nu a fost de natură să întrerupă cursul prescripției, nu poate fi primită, întrucât art. 123 din VCP nu prevede ca și condiție ca actul de procedură efectuat de procuror să nu fie infirmat. Pentru ca actul de procedură efectuat de procuror să conducă la întreruperea cursului prescripției răspunderii penale trebuie să fie doar din categoria celor care se comunică. În literatura de specialitate s-a arătat că este un asemenea act, cel prin care s-a adus la cunoștință învinuirea, a încadrării juridice și a dreptului de a fi asistat de un apărător, sau s-a dispus citarea învinutului sau a înculpatului pentru audiere ori începerea urmăririi penale.

În prezenta cauză, întocmirea rezoluției din data de 7 decembrie 2004 prin care s-a dispus începerea urmăririi penale este de natură să conducă la întreruperea cursului prescripției răspunderii penale.

În această situație sunt incidente dispozițiile art. 121 alin. 3 din VCP așa cum a fost modificat prin Legea 27/2012 potrivit căreia prescripția nu înlătură răspunderea penală nici în cazul infracțiunilor prevăzute la alin. 2 lit. b) pentru care nu s-a împlinit termenul de prescripție, generală sau specială, la data intrării în vigoare a acestei dispoziții (n.n. al. 2 lit. b) prevede că prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 174–176 și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei.).

Prevederea legală referitoare la întreruperea cursului prescripției răspunderii penale nu condiționează întocmirea actului de procedură de legalitatea/temeinicia acestuia sau de comunicarea acestuia către învinuți/înculpați fiind suficient pentru ca acesta să-și producă efectele doar să fie întocmit.

Pe de altă parte, cine ar fi avut curaj să-i ancheteze pe Ion Iliescu sau pe Virgil Magureanu, când aceștia se aflau în exercitiul mandatelor de Președinte al

Romaniei sau de director al Serviciului Roman de Informatii? Practic, pe durata acestor mandate, cursul prescripției a fost suspendat. Aceasta practica a fost utilizată și în cazul altui președinte al Romaniei, care, pe perioada exercitării mandatelor nu a fost supus anchetelor penale, evident era vorba de alte fapte decât ale celor doi.

10. Alte obligații internaționale ale Statului Roman (Guvernului Romaniei)

La 7 iulie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat o hotărâre – exemplară din punct de vedere al respectării statului de drept – prin care s-a confirmat o decizie privind aplicabilitatea art. 358 C. pen. în privința arestării unui adversar politic al regimului comunist și decesului acestuia, care a avut loc în 1948.

În această hotărâre, instanța a declarat că „tratamentele neomenoase” trebuiau să fie interpretate ca fiind tratamente „dificil de suportat din punct de vedere fizic și umiltoare”.

Curtea EDO spunea că Autoritățile competente trebuie să dea dovadă de același angajament și în ceea ce privește prezenta cauză, în care faptele în litigiu sunt mult mai grave și în privința cărora statul pârât nu și-a îndeplinit încă obligațiile internaționale. (În ciuda unor declarații laudabile făcute de autoritățile de urmărire penală și de autoritățile judiciare române, în special cele reproduse la punctele 110 și 118 din hotărâre, nu s-a făcut încă dreptate.)

România a ratificat Convenția privind imprescriptibilitatea crimelor de război și a crimelor împotriva umanității la 15 septembrie 1969. Această convenție a intrat în vigoare la 11 noiembrie 1970. În consecință, la momentul faptelor în litigiu, România avea deja o obligație internațională care îi impunea eliminarea prescripției aplicabile crimelor de război și crimelor împotriva umanității². De la intrarea în vigoare a Convenției în privința României, obligația în cauză a fost întărită de obligațiile procedurale care decurg din articolele 2 și 3 ale acestui instrument.

Acum este necesară încadrarea corectă a faptelor din speță în dreptul penal, ceea ce nu au făcut cele mai înalte autorități judiciare și de urmărire penală interne. Manipularea încadrării juridice a evenimentelor în litigiu, astfel încât acestea să facă obiectul unor termene de prescripție, care nu ar fi fost aplicabile dacă aceste

evenimente ar fi fost încadrate corect, contravine însuși obiectului și scopului articolelor 2 și 3 din Convenție și art. 1 din Convenția privind imprescriptibilitatea crimelor de război și a crimelor împotriva umanității. Este vorba aici despre elementul crucial al cauzei. Astfel cum am arătat anterior, toate probele de la dosar indică faptul că sunt întrunite elementele constitutive ale unei crime împotriva umanității – săvârșită de conducători ai statului român, în special de membri ai Guvernului de la acea vreme și de ofițeri superiori ai armatei.

Statul trebuie să își îndeplinească obligația pe care i-o impune dreptul internațional și să aducă în fața justiției responsabili pentru atacul general și sistematic lansat împotriva populației civile române, în special cei care au săvârșit această crimă în exercițiul unor funcții civile sau militare de conducere. (La pagina 26 din Observațiile sale în fața Marii Camere (din 1 iulie 2013), statul pârât recunoaște că „imprescriptibilitatea are un caracter excepțional, fiind, în principiu, rezervată infracțiunilor care țin de dreptul internațional penal (genocid, crime împotriva umanității, crime de război)”.

În plus, mai arată Curtea EDO, în vederea executării depline și în întregime a hotărârii Marii Camere, statul pârât trebuie să instituie un mecanism de despăgubire eficient, destinat să repare prejudiciile suferite de victime și familiile respective ale acestora din cauza încălcărilor în masă ale unor drepturi ale omului, care au avut loc în cursul perioadei de tranziție, ținând seama de numeroasele cereri pendinte în fața Curții și de numărul considerabil al altor victime ale încălcărilor în cauză ³.

In concluzie:

Trecerea timpului nu scutește statul român de respectarea obligațiilor sale internaționale și nici autorii încălcărilor de răspunderea penală individuală a acestora.

Obligațiile procedurale care decurg din art. 2 și 3 din Convenție impun desfășurarea unui proces echitabil pentru a judeca responsabilii pentru crimele împotriva umanității, săvârșite împotriva unor civili români în cursul perioadei agitate de tranziție către democrație.

Deși este imposibilă pedepsirea fiecărui autor al acestor crime împotriva umanității, organizarea unor procese penale, în special împotriva persoanelor care ocupau funcții ce implicau exercitarea unei autorități civile sau funcții militare de

conducere, demonstrează maturitatea puterii judecătorești și capacitatea acesteia de a îndrepta greșelile din trecut și, astfel, de a-și consolida reputația în fața cetățenilor și organizațiilor internaționale - se consemnează Decizia Marii Camere, opozabila autoritatilor judiciare ale României. (În cauza Asociația „21 Decembrie 1989 și alții” (citată anterior, pct. 194), Curtea deja obligase statul pârât să „pună capăt situației constatate în speță, considerată de aceasta ca fiind contrară Convenției, în ceea ce privește dreptul a numeroase persoane afectate, precum reclamantii individuali, la o anchetă efectivă, care să nu se încheie prin intervenția prescripției răspunderii penale, ținând seama, de asemenea, de importanța pentru societatea românească de a cunoaște adevărul cu privire la evenimentele din decembrie 1989. Statul pârât trebuie așadar să furnizeze o reparație corespunzătoare, astfel încât să respecte cerințele art. 46 din Convenție”. Această concluzie se aplică, de asemenea, evenimentelor din iunie 1990.)

Se mai arată în decizia Marii Camere privind mineriada, ca, în acest sens, nu este vorba numai despre a face dreptate reclamantilor, doamnei Mocanu, al cărei soț a fost ucis, deși nu era înarmat și nici măcar nu participase la manifestații și ai cărei doi copii, în vârstă de două luni și, respectiv, doi ani, la momentul faptelor, nu și-au cunoscut tatăl (pct. 44 și 135 din hotărâre), domnului Stoica, un simplu trecător, calificat în cadrul procedurii interne drept victimă a infracțiunii de „tratamente neomenoase”, pentru care cinci ofițeri de rang superior au fost cercetați și inculpați (pct. 168 din hotărâre) și, nu în ultimul rând, Asociației “21 Decembrie 1989” reclamante, al cărei sediu a fost vandalizat și ale cărei bunuri și documente au fost confiscate fără să fie respectată nicio procedură legală (pct. 75-76 din hotărâre), ci,

Chestiunea este mult mai vastă:

este vorba despre a le face dreptate tuturor cetățenilor români care, pentru instaurarea unui regim politic pe deplin democratic, au fost nevoiți să îndure, din partea statului, o represiune organizată și inumană, în cursul unei perioade de tranziție dificile, marcată cel puțin în perioada infracțională Decembrie 1989 - Iunie 1990.

Iar opinia publică trebuie să observe că se face dreptate.

În alta ordine de idei:

I. În ceea ce privește verificarea legalității ordonanței din data de 14.10.2015 de către Procurorul Șef al Secției Parchetelor Militare, considerăm că acesta este incompatibil, fără o prezenta garanții de imparțialitate, având în vedere încercarea acestuia de a împiedica transmiterea copiei de pe Dosarul Revoluției către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Potrivit jurisprudenței europene, imparțialitatea se definește ca fiind absenta oricărei prejudecăți, idei preconcepute privitoare la soluția unui proces.

Or, raportul de subordonare specific militarilor, unde și procurorii militari se încadrează, conduce la ideea că nivelul ierarhic superior de control judiciar în sensul art.6 din convenție trebuie să fie nivelul ierarhic superior Secției Parchetelor Militare.

Este lesne de demonstrat că în condițiile cunoscute și, probabil, asumate, de impact negativ major asupra imaginii întregii Secții Militare, respectiva soluție abuzivă de clasare a avut și încuviințarea șefului secției parchetelor militare.

Astfel, ca plângerea să fie soluționată tot la secția Parchetelor Militare, este de neconceput într-o procedură echitabilă, întrucât nu poate fi vorba de un control ierarhic în mod efectiv ci de unul iluzoriu.

În concepția instanței europene, noțiunea de imparțialitate la care face referire art. 6.1 va fi apreciată într-un dublu sens : pe de o parte, ea are în vedere un demers subiectiv, ce semnifică încercarea de a determina convingerea personală a unui judecător/procuror într-o anumită împrejurare, semnificând așa numita imparțialitate subiectivă, iar pe de altă parte, aceasta noțiune cuprinde un demers obiectiv ce urmărește a se determina dacă judecătorul/procurorul oferă toate garanțiile suficiente spre a exclude, în persoana lui, orice bănuială legitimă, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate obiectivă a instanței (Cauza Kyprianou C/ Grecia, 15 decembrie 2005).

În materia imparțialității, aparentele au un rol deosebit deoarece într-o societate democratică instanțele/organele de cercetare penală trebuie să inspire justițiabililor deplină încredere. Nu în ultimul rând veți ține seama de incompatibilitatea unui dintre procurorii de caz, dl Culea, care în timpul evenimentelor din Decembrie 1989 era militar în formațiunile de luptă și de represiune la Timisoara, într-un perimetru în care au fost multiple victime și alte acțiuni represive și care ar fi trebuit să compare ca martor în acest dosar, întocmai

cum prof. Barsan Corneliu a putut comparea in dosarul conjunct de instructie penala privind mineriada.

Pentru toate aceste considerente, Asociatia "21 Decembrie 1989" va solicita sa dispuneti infirmarea solutiei injuste, abuzive, date prin Ordonanta procurorilor din data de 14.10.2015 si reluarea adecvata a cercetarilor in aceste dosare, de catre un grup de anchetatori profesionisti.

Asociatia 21 Decembrie 1989 isi rezerva insa dreptul de a critica si alte aspecte ale ordonantei atacate dupa ce va putea cunoaste care sunt ultimele acte de procedura realizate de Parchet dupa angajamentele asumate in fata Consiliului Europei de punere in executare a hotararii CEDO in cauza privind evenimentele din Decembrie 1989, Asociatia 21 Decembrie 1989' Maries (I), Vlase si altii c. Romania.

In incheiere dar nu in ultimul rand, Asociatia 21 Decembrie 1989, fara a avea pretentia ca face o radiografie a statului de drept, pune o fireasca intrebare: cum este posibil ca acelasi Parchet, care a redeschis cercetarile privind evenimentele din Iunie 1990 pentru infractiuni contra umanitatii, imprescriptibile (redeschidere confirmata de Inalta Curte de Casatie si Justitie) sa permita clasarea plangerilor privind evenimentele din Decembrie 1989 sub pretextul prescriptiei, pentru evenimente care sunt anterioare si cel putin egale ca gravitate si ca modus operandi si in care numarul victimelor recunoscute oficial (morti, raniti, privati de libertate, torturati, supusi tratamentelor neomenoase) este de sute de ori mai mare si cu implicarea acelorasi structurilor de forta represiva militarizate ale Statului si folosirea de tehnica militara si armament de razboi si a unor cantitati impresionante de munitie ?

Pentru conformitate,

Asociatia "21 Decembrie 1989"

Prin Teodor MARIES Presedinte

